

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Sheila O'Flanagan

Three Weddings and a Proposal

Copyright © 2021 Sheila O'Flanagan

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA

Jelka Jovanović

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ŠILA O'FLANAGAN

TRI VENČANJA I PROSIDBA

S engleskog preveo
Danko Ješić

Stela

1.

Vrlo sam blizu toga da potrošim sto hiljada evra na srebrnu narukvicu kad mi mobilni telefon zazvoni i muzička tema iz *Zaleđenog kraljevstva* zagrmi u kancelariji, i to na frekvenciji koja može da razbije staklo. Otvorim donju fioku stola, gurnem kožnu torbu s telefonom koji zvoni u nju i odlučno je zatvorim stopalom. Elsa je sad prigušena, ali mobilni telefon nastavi da vibrira dok me ona obaveštava kako joj ionako hladnoća nikad nije smetala.

„Šta si rekla?“

Denton, naš stručnjak, nalazi se u prostoriji za aukcije, a Elsin savet da zaboravim na sve očigledno ga je izbacio iz koloseka.

„Ništa“, kažem mu. Duboko udahnem. „Gde smo ono stali?“

„Poslednja ponuda glasila je devedeset hiljada“, kaže.

Da li će devedeset pet hiljada biti dovoljno, ili ću morati da probijem granicu? Iskreno, nisam očekivala da će ponuda biti ovako visoka. Ta narukvica je stara, ali mada je prefinjena i otmena, nije *haute joaillerie*. Ipak, pripadala je ledi Anabel Anslu, koja je u svoje vreme bila poznata manekenka, a s obzirom na to da ju je nosila u noći kad je fotografisana kako se ljubi s jednim od Bitlsa na zadnjem sedištu kola, dok je njen muž držao važan govor u parlamentu, ima malo glamur šezdesetih. Takođe, tri kamena na toj srebrnoj narukvici su smaragdi, a smaragdi, čak i oni mali, trenutno su popularni.

Povećam ponudu na devedeset pet hiljada.

„Dobro“, kaže Denton.

Hodam iza stola dok čekam informacije. Konrad stvarno želi tu narukvicu za Bjankin trideseti rođendan, a Konrad obično dobija to što želi po ceni koju je spreman da plati. Retko premašuje granice trošenja koje je sâm postavio, čak i kad je posredi njegova zaprepašćujuće lepa (i znatno mlađa) devojka. Ako ponude budu više, biće razočaran. A ja ne želim da on bude razočaran. Nikad nisam želela da bude razočaran. Očekuje da mu obezbedim stvari.

„Devedeset osam“, kaže Denton.

O, zaboga! Ljudi koji troše ovoliko novca na srebrne narukvice ne bi trebalo da se cenkaju oko dve hiljade, iako to nije moj novac i iako, da imam sto hiljada viška, ne bih ih spiskala na nakit, već bih otplatila kredit. Bilo bi lepo biti osoba koja voli srebrne narukvice sa smaragdima, ali ja nisam multimilioner Konrad Morgan; samo radim za njega. A on je bio vrlo precizan u vezi s najvišom cenom koju je spreman da plati za tu narukvicu, kao da je to bilo koji od njegovih poslovnih poduhvata.

Konrad je osnovao investicionu kompaniju pre petnaest godina, i nije dospeo tu gde je sad tako što je preplaćivao stvari. Može da bude fleksibilan kad se govori o ličnim stvarima (mada je bio vrlo odlučan u vezi s nagodbom prilikom razvoda s Martom), ali odredio je sto hiljada evra kao gornju granicu za ovu aukciju, i prepustio je nadmetanje meni, tako da ću se držati toga i podneti udarce ako ta narukvica ode nekom ko je ponudio nekoliko hiljada više.

„Sto hiljada“, kažem Dentonu. „I to je to.“

Izenada u kancelariji zavlada tišina. Troslojni prozori vrlo efikasno sprečavaju zvuk tramvaja koji prolazi, a Elsa prestane da peva u mojoj fioci. Kao da zna da samo smeta. Jedini zvuk je moje disanje dok čekam vesti sa aukcije.

„Čestitam!“, začuje se Dentonov glas. „Sad si ponosna vlasnica predmeta broj 25. Starinske srebrne narukvice sa smaragdima, prethodno vlasništva ledi Anabel Anslie.“

Uzdahnem sa olakšanjem. Nisam se radovala mogućnosti da kažem Konradu kako je neko drugi kupio narukvicu ledi Anabel.

„Hvala ti.“

„Bilo mi je zadovoljstvo“, kaže Denton i znam da to stvarno misli jer on živi za davanje ponuda na aukcijama i posebno voli da kupuje nakit. „Srediću dokumentaciju i poslaću ti narukvicu što pre budem mogao. Uživao sam u saradnji s tobom, kao i uvek, Delfin.“

„I ja s tobom.“ Završim poziv i dozvolim sebi da se opustim.

U fioci stola muzička tema iz *Zaleđenog kraljevstva* se nastavi. Nisam je ja odabrala. Moja desetogodišnja nećaka, Noemi, koja je zalučena *Zaleđenim kraljevstvom*, promenila mi je zvuk zvona pre nekoliko nedelja i stalno zaboravim da ga promenim.

Uzmem torbu iz fioke i telefon iz torbe, a onda pogledam ko me zove. Moj mlađi brat Andre. Ovog puta se javim.

„Zaboga, Delfi, treći put te zovem. Možeš li nekad da pre slušaš govorne poruke i javiš mi se kasnije?“

„Žao mi je“, kažem. „Bila sam zauzeta.“

„Da, pa, svi smo zauzeti.“ Glas mu postane nežniji. „Slušaj, hteo sam da te pitam s kim ideš na venčanje.“

Prigušim stenjanje. Juče mi je poslao poruku s pitanjem koga dovodim i rekla sam da ću mu se javiti što pre budem mogla, ali bila sam zauzeta i zaboravila sam. Ne želim da priznam kako sam zaboravila. Venčanje mog brata je porodični događaj godine i svi bi trebalo da smo uzbuđeni koliko i on. Ali, iskreno, neprestane poruke u porodičnoj Votsap grupi o sali i rasporedu i meniju i svemu ostalom ubijaju me u pojam.

„To je tek krajem meseca“, kažem. „Čemu žurba?“

„To je za svega nekoliko nedelja“, podseti me. „Tori danas pravi raspored. Mora da zna koje ime da napiše kraj tvoga.“

Pre Andreove veridbe s Viktorijom Palmer nisu ga zanimala zvanična okupljanja. Bio je bosonoga osoba u izlizanim farmerkama, koja je mislila da su odela i kravate đavolja rabota. Sad ima smoking i gnjavi me u vezi s pratiocem i rasporedom sedenja.

„Nisam imala vremena da razmislim o tome“, kažem.

„Ma, *daj*, Delfi.“ Zvuči ljutito. „Imala si nekoliko meseci.“

Pa, da, jesam. Ali kad se Andre verio, pre godinu dana, izlazila sam s Polom i pretpostavila sam da će on poći sa mnom. Ipak, Pol i ja smo raskinuli pre nego što su poslate pozivnice, tako da sam upisala Denija, svog redovnog rezervnog pratioca. Prilično glupo, nisam se setila da ga pozovem do pre nekoliko nedelja, kad mi je rekao da ide u Las Vegas tog vikenda i neće biti dostupan. Bila sam tako ljuta na sebe što ga nisam ranije pitala i izbacila sam to iz glave. Ne liči na mene da odlažem stvari – obično sam slika i prilika efikasnosti – ali Andreovo venčanje nije bilo previše hitno.

A sad, iznenada, jeste.

Znam da mu je to stvarno važno i znam da je trebalo da se pozabavim time čim mi je Deni rekao da neće biti tu, umesto da to svrstam uz stvari koje ću uraditi kad budem imala vremena. Nisam imala vremena, i sad se osećam kao stvarno loša sestra. Ja *jesam* stvarno loša sestra.

U sebi psujem Denija i njegovu nedostupnost, mada ne mogu da mu zamerim što putuje. Napokon, išao je na dva događaja sa mnom u poslednjih nekoliko meseci, a ja nisam morala da mu pomognem nijednom. Deni i ja smo izlazili tokom studija, i mada nam je stvarno bilo lepo zajedno, nikad nije bilo hemije da bi se to pretvorilo u nešto drugo. Meni je to u redu. Volim da imam muškarce koji su mi samo prijatelji. Uživam u njihovom društvu. Sviđa mi se spoznaja da to neće postati

nešto više. Ali dok u glavi prolazim kroz spisak alternativa, shvatam da imam manje prijatelja nego pre, i osetim kako mi se želudac grči.

Trebalo je da ranije shvatim kako su svi počeli da pronalaze parove. Bob i Sten, ranije pouzdani, oženili su se i morala sam da ih precrtam sa spiska. Džajls se preselio u Australiju da bi bio s devojkom, a Stiv, mada sjajan pratilac za svečane prilike, počeo je stidljivo da pominje smirivanje. Zato nisam spremna da ga pozovem na ovo venčanje. Ne želim da pomisli da razmišljam o smirivanju s njim. Kako nisam primetila promenu statusa toliko mnogo ljudi u svom životu? Kako mi je to promaklo?

Imala sam mnogo drugih stvari o kojima sam razmišljala, eto kako. Posao je uzeo veći deo mog vremena i družila sam se manje nego pre. Ipak, idem na jogu (trudim se da budem pažljivija, mada nisam uspela u tome jer mi misli lutaju kad bi trebalo da budem opuštena) i igrala sam badminton čitave zime, što me je nateralo da ustanem s kauča, umesto da sedim i gledam televiziju. Sad kad dolazi leto, ponovo sam se vratila trčanju, iako to obično radim sama. I redovno idem na piće i ručkove sa Erin i Šidi, svoje dve najbolje prijateljice. Kao i ja, one ne žure da nađu nekog muškarca za stalno. Erin je razvedena i nije sklona da ponovo pokuša s brakom, i mada smo sve tri prošle kroz faze čestih izlazaka, zasad se ništa nije promenilo. Ali nekako su se promenile stvari oko nas, a sad se moj spisak slobodnih muških prijatelja brzo smanjuje.

Što je problem kad govorimo o venčanju veka.

Otvorim spisak kontakata i počnem da ga pregledam, ali ne postoji neko zaboravljeno ime koje mi upada u oči. U stvari, vidim još jedno koje treba precrtati. Džim Blejk se verio treći put.

Možda ne bi trebalo da gubim vreme. Napokon, odrasla sam žena i nije mi potreban pratilac da bih uživala. U stvari, verovatno ću se bolje provesti bez nekog poznanika kraj sebe za

koga ću osećati odgovornost; nekog za koga ću se brinuti ako zažali što je pošao sa mnom. Na Andreovom venčanju biću okružena rođacima, tako da neću sedeti u uglu kao neki uveo cvet. Ali problem je što je poenta venčanja to što si u paru s nekim, i uprkos tome što sam savršeno zadovoljna što sam trenutno sama, ako se tamo pojavim sama, to će izgledati pomalo tragično. Znam da dozvoljavam da mi razmišljanja drugih ljudi utiču na osećanja, što se trudim da izbegavam, ali to je jače od mene. Na kraju završim s pregledanjem spiska i shvatim da su moje opcije da pronađem pratioca ravne nuli, pa osetim uznemirenost koja se pretvara u paniku.

Stvarno ne želim da se suočim s reakcijama svoje porodice kad se pojavim sama. Koliko god to smešno zvučalo, klan Mertensovih ima neverovatnu sposobnost da me pretvori iz uspešne u neuspešnu na osnovu toga da li izlazim s nekim. Nije važno što imam dobar posao. Nije važno što sam kupila kuću pre dve godine. Nije čak važno što sam jedina koja nije imala neku veliku dramu ili krizu u životu (ako ne računamo ono kad su mi ukrali pasoš, pa sam ostala u Karakasus sedam dana). Ako me vide samu na venčanju, zaključiće da sam skupila hrabrost, iako nemam partnera, i podjednako će me sažaljevati i očajavaće zbog mene. I mada će možda saosećajno klimati glavom na moja ponovljena uveravanja da sam vrlo srećna svojim statusom, nekako će pronaći način da me obaveste zašto sam i dalje sama, iako ću uskoro napuniti trideset osam godina. Što je u očima svih njih nedvosmisleno životna greška.

Na poslednjem porodičnom okupljanju (za Uskrs, kad je mama pozvala sve na večeru; sedamnaest svojeglavih ljudi za stolom) kazala je kako sam previše probirljiva u vezi sa izborom životnog partnera. Kad su se moji braća i sestre i njihove bolje polovine uključili, svi su se saglasili da to što sam tako zahtevna znači da ću umreti sama, u društvu svoje mačke. Činjenica da

sam alergična na mačke i da stoga ne bih ni sanjala da pustim jednu u kuću, nije važna.

Šta god oni mislili, nisam zahtevna. Priznajem da sam sklona da na početku prekinem vezu ako osećam da stvari s nekim ne idu kako treba, ali nastavljam da održavam izvesnu nadu da se muškarac mojih snova nalazi tamo negde. Ipak, prihvatam da, kako vreme prolazi, to postaje sve manje verovatno. Upoznavanje pravog muškarca sigurno bi bilo poželjno, ali potraga za njim nije nešto o čemu maštam. Ipak, kad god to kažem svojoj porodici, osećam se kao da se previše bunim. Iskreno, ne bunim se. Moj budući muž ne mora da bude Gospodin Savršeni, ali mora da zadovolji neke minimalne kriterijume. Koji obuhvataju više od toga da bude slučajno izabran imućan neoženjen muškarac!

U svakom slučaju, kao što sam svima rekla više puta, neudate žene bez dece najsrećniji su deo populacije, tako da mi je potreban pravi podsticaj da promenim status. Ne citiram ovde neku izmišljenu statistiku; to je zaključak jednog profesora bihevioralne nauke na Londonskom ekonomskom fakultetu. A u ovo doba nema potrebe da neki nepoželjan muškarac skine neku ženu s police i podeli s njom bračni status pre nego što ona ostari i postane sažaljevana i nevidljiva. Imam pristojnu zaradu, nisam u opasnosti da potpadnem pod plemićko siromaštvo kao neka junakinja iz romana Džejn Ostin – mada bi u romanima Džejn Ostin odavno digli ruke od mene i sad bih bila sažaljevana tetka usedelica. S druge strane, možda bih postala jedna od onih strašnih usedelica koje sede i mrko gledaju sve oko sebe i plaše ih prodornim pogledima kad god im stanu na put.

Volela bih da budem strašna usedelica da to ne izaziva asocijaciju na krupne žene, bujnih grudi, dubokih glasova i dlakavih brada. Muški ekvivalent, neženja, zvuči zabavno, bezbrižno i privlačno. Uprkos tome što isplatu rate kredita stavljam ispred

kupovine smaragdnh narukvica, i ja mogu da budem zabavna i bezbrižna, i veselo idem u lokalni kozmetički salon, gde mi Leticija ispunjava sve potrebe za uklanjanjem dlaka.

Mogu li biti strašna usedelica na Andreovom venčanju?

„Pa, Delfi?“ Moj brat zvuči razumljivo ljutito zbog moje duge ćutnje.

Grozničavo razmišljam, ali uzalud, i konačno mu kažem da ću ga obavestiti do kraja nedelje.

„Delfi! Ona sad sprema kartice.“

„Nisam još sto odsto sigurna ko će doći“, kažem.

„Tvoj spisak potencijalnih pratilaca je toliko dug?“

„Ne baš“, priznam. „Izvini, Andre, iskreno. Obećavam da ću ti se javiti što pre budem mogla.“

„O, dobro“, kaže Andre, koji je, iskreno, najmanje dosadan od svih mojih braće i sestara. „Ali da su svi tako nehajni kao ti, sirota Tori ne bi nikad ispisala te kartice. Kad budeš odlučila kog ćeš nesrećnika mučiti dovođenjem na ono što se nadamo da će biti sjajan vikend, odmah me obavesti.“

Ignorišem trunčicu sarkazma u njegovom glasu i uverim ga da ću se javiti što pre budem mogla.

„Biće sjajno“, kaže. „Zabavićeš se. Kao i tvoj pratilac.“

„Znam. Iskreno. Stvarno mi je žao što sam to odlagala. Javiću ti se što pre budem mogla.“

Završim razgovor i stavim telefon u fioku stola.

Počnem da pravim spisak.

Na njemu nema nijednog imena.

Zurila sam u prazan list papira duže od minuta kad Lisa Hanigan uđe u kancelariju i pita imamo li vremena da pročita-mo analizu koju je napravila za sastanak s našim najnovijim

klijentom. Znam da je napeta zbog toga jer me je pitala lično, umesto da mi pošalje poruku.

„Izvini, Lisa, imala sam drugih obaveza. Pogledaću je odmah.“ Zgužvam prazan list papira i bacim ga u kantu za reciklažu.

„Problem je u tome što smo napravili neke promene u *Preferd kornerstoun* fondovima i želim da se uverim da to zvuči razumno pre nego što pošaljem dokument“, kaže.

„Mislila sam da ga ne šaljemo pre petka?“

„Da, ali Džastin je želeo da ga pogleda i verovatno će napraviti neke promene. Volela bih da prvo čujem tvoje mišljenje.“

Džastin Dilejni je izvršni direktor i jedan stepenik ispod Konrada. Njegov posao je da zna šta se događa u firmi, ali sklon je da se meša u stvari koje ga se ne tiču, a istraživanja za klijente stvarno nisu njegov posao. Podsetim Lisu, koja se tek pre nekoliko meseci pridružila *Koseki*, da je samo njeno mišljenje važno. Izađe izgledajući mnogo srećnije, a ja pronađem dokument koji mi je poslala i pregledam ga. Pošaljem joj odgovor da je sve u redu, iako bih ja napravila nekoliko manjih izmena. Ali one ne bi mnogo uticale na taj izveštaj, a neću da tražim od Lise da nešto menja bez preke potrebe.

Još desetak imejlova stiglo mi je u inboks dok sam čitala Lisin izveštaj, pa ih pročitam, a onda pozovem Konradovu osiguravajuću kompaniju da dodaju narukvicu leđi Anabel u njegovu polis. Već sam im poslala pojedinosti imejlom, a Keri Brajant, savetnica s kojom radim, upućena je u sve i kaže mi koliko će to podići cenu.

„U redu“, kažem, mada je iznos koji Konrad plaća za osiguranje nakita zaprepasćujuć – znatno veći od vrednosti ijednog komada nakita koji sam ikad posedovala.

„To je predivna narukvica, zar ne?“, kaže Keri. „Srećnica.“

„Nego šta.“ Saglasim se sa obe tvrdnje.

„Volela bih da mogu da priuštim tako predivne stvari“, nastavi ona. „Najskuplji komad nakita je moj verenički prsten. A razmišljam da ga nakon razvoda pretopim i da napravim nov prsten.“

Keri je napustila muža nakon što ju je drugi put udario. Mada je dobro poznajem nakon višegodišnje saradnje oko Konradovog osiguranja, nisam znala da ju je muž zlostavljao dok mi nije rekla zašto ga je napustila.

Žene su dobre u skrivanju stvari. Dobre smo i u navikavanju na stvari. Kupujem sebi nakit, mada su to obično *svarovski* kristali, a ne starinski smaragdi.

Nema potrebe da čekam princa na belom konju da bih kupila sebi lepe stvari.

Započnem da pravim nov spisak i dodala sam i precrtala dva imena kad me Konrad pozove s poslovnog sastanka u Ženevi da mi čestita na kupovini narukvice.

„Žao mi je što sam išla do krajnje granice“, kažem.

„Zato sam je i postavio“, odgovori.

„Volela bih da sam je kupila za manje novca“, priznam.

„Ne smeta mi. Bjanki će se svideti. Savršeno će se slagati s haljinom koju namerava da obuče.“

„Sjajno“, kažem.

„Da li je stigla?“

„Verovatno popodne“, kažem mu. „Držaću je u sefu dok se ne vratiš.“

„Ako možeš da pronađeš neki let pre vikenda, da li bi ti smetalo da je doneseš u Palmiru? Inače možeš da je pošalješ kurirskom službom, ali voleo bih da razgovaramo u četiri oka o nekim poslovnim stvarima.“

„Zar se prvo ne vraćaš ovde?“

„Ne“, odgovori Konrad. „Idem pravo tamo. Bjanka je odletela prošle nedelje.“

Znam da je odletela prošle nedelje. Ja sam joj rezervisala kartu.

Palmira je Konradova kuća na Majorki. Svakog leta preseli tamo porodicu na šest nedelja; a onda, kad postane pretoplo, vrata se u svoju vikendicu južno od Korka, u kojoj ostaju do kraja avgusta.

Pa, radio je to dok je bio u braku s Martom. Stvari su drugačije s Bjankom. Nisu ustanovili neku šemu, i možda i neće. Uprkos bajnoj narukvici i ekstravagantnoj rođendanskoj proslavi koju je spremio za nju, nije sigurno da će ona biti deo njegovog života u budućnosti. A i ako bude, njegov razvod će potrajati neko vreme. Nisu imali predbračni ugovor, znate. Kad su se Konrad i Marta venčali pre dvadesetak godina, nisu ni razmišljali o tome.

Ali sad, kad su se rastali, treba podeliti mnogo imovine. Stan u Njujorku. Kuća u Landsdaun roudu. Stan blizu Anglsi rouda (gde živi s Bjankom kad su Dablinu). Vikendica u Korku. I, naravno, Palmira, koja se nalazi u Port d'Andraču, na jugozapadnoj obali Majorke. Mada se bavi finansijama, moj šef ima vrlo irsku želju da poseduje opipljive stvari. Posebno nekretnine. Ali ne kupuje kuće ili stanove kao investiciju. Živeo je u svakom od njih. Pa, strogo govoreći, u stanu u Njujorku (koji je prilično mali) boravi samo kad je poslovno u Sjedinjenim Državama; iskreno, Marta je tamo boravila triput češće kad je išla s majkom u kupovinu. I mada je kuća u Korku prostrana, on i Marta su je kupili kao potpuno zapuštenu kad je cena pala tokom poslednje ekonomske krize. Palmira... pa, Palmira je prelepa. Kupio ju je kad sam počela da radim u kompaniji.

Zvuči kao da ga opravdavam, ili da se trudim da umanjim njegovo bogatstvo. Ne radim to. U svakom smislu, Konrad

Morgan je veoma bogat čovek. Ali ne ponaša se tako. On je opušten i srdačan, i sjajan je šef. I dok mu brak nije propao, uvek sam mislila da je dobar muž i otac. Pa, pretpostavljam da je i dalje dobar otac. A brakovi mogu da upadnu u krizu.

Ali osećam izvesnu krivicu zbog toga, jer sam ga ja upoznala s Bjankom. To je bilo kad smo planirali da snimimo reklamu za *Koseka* fondove. Mislila sam da bi Konradu dobro došlo malo doterivanja, i predložila sam mu da razgovara s Bjankom koja je stilista. Nju je preporučila Erin, koja je išla kod nje kad je bila spremna za unapređenje u advokatskoj kancelariji u kojoj radi. Bjanka je dala Erin neke sjajne savete u vezi sa izgledom, i to joj je sigurno pomoglo da se oseća samouverenije tokom brojnih razgovora koje je morala da vodi.

„Šta?“, pitao je Konrad kad sam mu to predložila.

Pogledala sam ga kritički. Finansijeri su obično prikazani kao dobro odeveni, dobro negovani muškarci koji vole skupe košulje i dugmad za manžetne. Konrad nije takva vrsta muškarca. Visok je i mršav, s nemirnom riđom kosom koja mu pada na oči, i izgleda kao da mu je neprijatno u tamnim odelima, koja su gotovo obavezna u toj privrednoj grani. Taj snimak videće neki vrlo važni klijenti. Želela sam da izgleda manje kao neki štreber, a više kao neko ko upravlja milijardama tuđeg novca.

Upoznao ju je. Potpuno ga je preobrazila. Dobili smo posao kojem smo se nadali.

A on je dobio i stilistu.